

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πραξ. ιγ, 6-12

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ – ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2016

ΕΤΟΣ ΛΖ'

ΑΡ.427 - 428

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Απόστολος: Β΄ Τιμ. δ΄ 5-8

Ευαγγέλιο: Μάρκ. α΄ 1-8

3 Ιανουαρίου 2016

«Φωνή βοώντος εν τη ερήμω»

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ο Πρόδρομος Ιωάννης επέλεξε την έρημο του Ιορδάνου για το έργο της προετοιμασίας του λαού. Μπορούσε να εγκατασταθεί σε ένα κεντρικό σημείο των Ιεροσολύμων κι απ' εκεί να αρχίσει το κήρυγμα του και όχι να καταφύγει στην μεγάλη αφιλόξενη έρημο όπου τουλάχιστον γεωγραφικά ήταν ένας τόπος μακρινός και αποξενωμένος για τον πολύ λαό κι επί πλέον συγκέντρωσε όλα εκείνα τα στοιχεία που καθιστούν την παραμονή των ακροατών δυσχερή. Εν τούτοις εγκαταστάθηκε στην έρημο. «Εγένετο Ιωάννης βαπτίζων εν τη ερήμω και κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εις άφεςιν αμαρτιών». Έπρεπε ο λαός για να κατανοήσει και ενστερνιστεί το κήρυγμα του Ιωάννου προηγουμένως να αποκοπεί από τα του κόσμου έστω για μερικές ώρες ή μέρες. Κι η έρημος ήταν ο πιο κατάλληλος τόπος, που με την απεραντισμένη της ταπεινώσε τον άνθρωπο και τον έφερε πιο κοντά στο Θεό. Με τη σιωπή της έκανε βροντερό το κήρυγμα, με τη γεωγραφική της διαμόρφωση προετοιμάζε την ψυχική διάθεση του ανθρώπου για μετάνοια.

Ο Ιωάννης με το λόγο του κατέστησε την έρημο πολυάνθρωπο: «και εξεπορεύετο προς αυτόν πάσα η Ιουδαία χώρα και οι Ιεροσολυμίται και εβαπτίζοντο πάντες εν τω Ιορδάνη ποταμώ υπ' αυτού εξομολογούμενοι τας αμαρτίας αυτών». Η έρημος έγινε γι' αυτούς γόνιμη χώρα από την οποία έδρεψαν τους καρπούς της αφέσεως και σωτηρίας. Η έρημος, ο τόπος αυτός της ξηρασίας, για τον άνθρωπο που ποθεί το Θεό μπορεί να αποβεί παράδεισος πνευματικής ευφορίας και γονιμότητας, χώρα μιας καινούργιας ζωής, ξεκίνημα για ένα καινούργιο δρόμο. Στην ησυχία της ερήμου καθαρίζεται ο νους και πληροφορείται το θέλημα του Θεού. Γι' αυτό το λόγο μεγάλοι άντρες και γυναίκες καταφεύγουν στην έρημο όχι μόνο για να φιλοσοφήσουν τη ζωή, αλλά για να λάβουν αποφάσεις και ενωθούν με το Θεό. Ο Μωϋσής πολλές φορές έστηνε τη σκηνή του μακριά από τους άλλους αποφεύγοντας το θόρυβο και αναζητούσε μέσα στην ησυχία να πληροφορηθεί τα χρήσιμα στην ψυχή του. Ο Ηλίας και ο Ελισσαίος «καταλιπόντες την Ιουδαίαν ώκουν τον Κάρμηλον». Ο Ιερεμίας μη υποφέροντας τη συγκατοίκηση με τον παράνομο λαό έλεγε οδυρόμενος: «Τις δώσει μοι σταθμόν έσχατον εν τη ερήμω και καταλείψω τον λαόν τούτον και απελεύσομαι απ' αυτών». Ο ίδιος ο Κύριος μας κατέφευγε συχνά στην έρημο για να επικοινωνήσει με τον ουράνιο Πατέρα. Τέλος αναρίθμητο πλήθος χριστιανών, εκτός από εκείνους που επέλεξαν την έρημο για μόνιμη εγκαταβίωση τους, συχνά αισθάνεται την ανάγκη της ερήμου με σκοπό τον πνευματικό ανεφοδιασμό και την ανανέωση.

Η έρημος δεν είναι μόνο ένας γεωγραφικός τόπος, αλλά μέσα στην Εκκλησία είναι ένας πνευματικός χώρος. Για μας ιδίως, που στη χώρα μας δεν έχουμε τις ερήμους της Αφρικής και της Παλαιστίνης, έρημος με την πνευματική έννοια είναι κάθε τόπος ησυχίας. Είναι η ύπαιθρος με τα Μοναστήρια και τα εξωκκλήσια, το βουνό με τα δάση και τα φαράγγια, οι πεδιάδες με την απεραντισμένη, η θάλασσα με τις ομορφιές, κάθε χώρος μακριά από τις πολύβουες πόλεις, όπου μπορεί ο άνθρωπος να ησυχάσει. Έχουμε όλοι ανάγκη από συχνές τέτοιες εξόδους στην «έρημο». Σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη εποχή ο κάτοικος των αστικών κέντρων επιθυμεί την έξοδο από την πόλη στην ύπαιθρο. Κουρασμένος και καταπονημένος από το άγχος του πενθημέρου περιορισμένος μέσα στα πολυώροφα κλουβιά των πολυκατοικιών, ζώντας

με την ένταση της καθημερινής βιοπάλης, αναπνέοντας το δηλητηριασμένο καυσαέριο, βλέπει σαν λύτρωση το Σαββατοκύριακο, που θα του δώσει τη δυνατότητα να φύγει, να πάρει την οικογένεια του και να εκδράμει στο χωριό, σε μια παραλία, σ' ένα βουνό, να ξεκουραστεί για λίγο, να αναπνεύσει οξυγόνο, να χαλαρώσει το τεταμένο νευρικό του σύστημα, να έλθει σε επαφή με τη φύση, να ησυχάσει από τους θορύβους της μηχανής και τη βοή της πολιτείας.

Τι κρίμα όμως που για τους περισσότερους η έξοδος αυτή είναι μια άλλη όψη του αυτού νομίσματος. Γνωρίζουν οι άνθρωποι πόσο τους ενοχλεί η ζωή στην πόλη. Δεν γνωρίζουν όμως πώς να εκμεταλλευτούν την ησυχία της υπαίθρου και καταντούν να φορτίζουν το είναι τους με επικίνδυνη ένταση στην εναγώνια προσπάθεια τους για ησυχία. Αλλάζουν περιβάλλον, αλλά δεν αλλάζουν νοοτροπία. Μεταφέρουν στην ύπαιθρο τον ίδιο τρόπο ζωής της πόλεως και γρήγορα απογοητεύονται γιατί πουθενά δεν βρίσκουν ησυχία, εκείνο που ζητούν. Οι περισσότεροι νομίζουν, ότι με το «να το ρίξουν έξω» ξεκουράζονται. Δεν ξεκουράζονται όμως η αλλαγή του τοπίου μόνο, αλλά κυρίως η αλλαγή τρόπου ζωής. Η ψυχή έχει τις απαιτήσεις της και δεν ικανοποιείται με το φαγοπότι και τη διασκέδαση, αλλά με την ησυχία, που την βοηθά να ξαναβρεί τον εαυτό της.

Σ' ένα ήσυχο περιβάλλον βοηθείται η ψυχή να χαλαρώσει, να ξεκουραστεί, να μιλήσει με τον εαυτό της. Επιβάλλεται δυο μέρες να κλείσουμε το ραδιόφωνο και την τηλεόραση, να μη διαβάζουμε εφημερίδα, να τρώμε ότι βρεθεί, να απαλασσόμαστε από το εφιαλτικό κουδούνισμα του τηλεφώνου, να φεύγουμε στην ύπαιθρο ή να μένουμε στο σπίτι απαλλαγμένοι όμως από όλα αυτά που επικίνδυνα φορτίζουν την ψυχή. Μπορούμε την έρημο να την βιώσουμε και μέσα στο ίδιο μας το σπίτι, γιατί έρημος στην πνευματική γλώσσα δεν είναι ένα τοπίο, αλλά ένας τρόπος ζωής.

Η ησυχία θα μας βοηθήσει να αυτοσυγκεντρωθούμε. Να δούμε σε τι υστερούμε. Να μιλήσουμε με τον εαυτό μας. Από τον μυστικό αυτό διάλογο αρχίζει ο δρόμος της καθάρσεως. Η ησυχία γίνεται προϋπόθεση της ψυχικής μας καθάρσεως. Εκεί ούτε η γλώσσα μιλάει, ούτε η ακοή απασχολείται με μάταια πράγματα, ούτε τα μάτια βρίσκουν ενοχλητικά θεάματα. Μη βρίσκοντας ο νους αλλού απασχόληση ξαναγυρίζει στον εαυτό του και δια μέσου του εαυτού του ανεβαίνει στο Θεό (Μ. Βασίλειος). Στην ησυχία ανακαλύπτει ο άνθρωπος το Θεό. «Ο μη σχολάσας Θεόν γνώναι ου δύναται» (Νείλος ο ασκητής). Απερίσπαστος στην ησυχία καθώς βρίσκεται ο νους μπορεί να προσευχηθεί και να λάβει αποφάσεις για τη ζωή. Ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος υπογραμμίζοντας την ωφέλεια της ησυχίας γράφει: «Η ησυχία είναι θεολογίας υπόθεση, θάνατος κόσμου, πολυλογίας απώλεια, πορνείας θνήσις, προσευχή ακόρεστος, διακρίσεως πηγή». Είχε δίκαιο ο άγιος Πέτρος ο Δαμασκηνός να λέγει: «Φεύγε, σιώπα, ησυχάζε, αυτά γαρ εισίν αι ρίζαι της αναμαρτησίας».

Ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος «η φωνή του Λόγου» μας εισάγει σήμερα σε μια καινούργια πνευματική διάσταση της ερήμου. Αυτή την έρημο μπορούμε να τη βρούμε σε κάθε τόπο. Είναι η ησυχία που τόσο όλοι μας ποθούμε. Ας δοκιμάσουμε να περάσουμε τις μέρες της εξόδου από την πόλη, όπως θέλει η ψυχή. Έτσι θα ξεκουραστούμε και θα ανανεωθούμε. Στην ησυχία θα βρούμε το Θεό, που είναι η πηγή της ειρήνης και της χαράς. Γιατί σε τελευταία ανάλυση δεν υποφέρουμε τόσο από το θόρυβο του περιβάλλοντος και την ένταση της ζωής, αλλά από το θόρυβο των παθών και την αγωνία της ψυχής. Κι αυτά ησυχάζουν μόνο με την παρουσία του Θεού. Η ησυχία είναι βασική προϋπόθεση για την ελευθερία του Θεού στη ζωή μας.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Απόστολος: Εφεσ. δ' 7-13

Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 12-17

10 Ιανουαρίου 2016

«Από τότε ήρξατο ο Ιησούς κηρύσσειν και λέγειν: μετανοείτε ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». (Ματθ. δ' 17).

Ο Ιησούς, μετά τη βάπτισή του, αναχώρησε στην έρημο. Εκεί προετοιμάζεται για το μεγάλο έργο της σωτηρίας του ανθρώπου με προσευχή και τη σαρανταήμερη νηστεία. Με τον τρόπο αυτό υποδεικνύει στον κάθε ένα που θέλει να αναλάβει ένα σημαντικό πνευματικό έργο, ότι θα πρέπει να αποσύρεται από τον κόσμο για περισυλλογή και προετοιμασία, προκειμένου να προετοιμαστεί για τη μεγάλη σύγκρουση με τη δύναμη του κακού. Αν ο διάβολος τόλμησε να υποβάλει σε «πειρασμό» τον Ιησού, τότε μπορούμε να φανταστούμε τι μπορεί να συμβεί σε μας τους ανθρώπους. Όμως, επειδή ο ίδιος ο Ιησούς δοκιμάστηκε, αλλά αντιμετώπισε αποτελεσματικά το διάβολο, μπορεί τώρα να βοηθήσει και εμάς καθώς και όλους εκείνους που δοκιμάζονται.

Ένας άλλος σημαντικός παράγοντας που συνέβαλε στην έναρξη της δημόσιας δράσης του Ιησού ήταν η σύλληψη του Ιωάννου του Προδρόμου. Ενός προσώπου που όχι μόνον αναγνώρισε και υποκλίθηκε μπροστά στον Ιησού, αλλά και τον παρουσίασε ως τον «αμνό του Θεού που παίρνει πάνω του την αμαρτία των ανθρώπων» (Ιωάν. α' 29) και δημόσια διακήρυξε πως «αυτός είναι ο Υιός του Θεού» (Ιωάνν α' 34).

Όταν λοιπόν ήλθε και πάλι το «πλήρωμα του χρόνου», ο Ιησούς άρχισε το δημόσιο κήρυγμα του. Φεύγει από τη Ναζαρέτ όπου ήταν εγκατεστημένος και έρχεται στην Καπερναούμ που βρισκόταν στη Γαλιλαία, στην περιοχή των φυλών Ζαβουλών και Νεφθαλείμ και στην οποία κατοικούσαν, τόσο Ιουδαίοι, όσο και ειδωλολάτρες.

Ιδιαίτερα συμβολικός ο χώρος γιατί το κήρυγμα του Ιησού ως παγκόσμιο, απευθύνεται σε όλα τα έθνη, αφού κατά τον Προφήτη Ησαΐα «και τω ονόματι αυτού έθνη ελπιούσι» (Ματθ. ιβ' 21) και στο όνομα του θα στηρίξουν τα έθνη την ελπίδα τους. Τα έθνη, παρά τη θρησκευτική διαφορά τους, έχουν ένα κοινό γνώρισμα, το σκοτάδι. Οι μεν ειδωλολάτρες ζουν στο σκοτάδι της ειδωλολατρίας, αφού λατρεύουν τα είδωλα και όχι τον αληθινό Θεό, οι δε Ιουδαίοι γιατί ζουν στο σκοτάδι της αμαρτίας.

Όλη, λοιπόν η «Γαλιλαία των Εθνών», ζει στη σκιά του θανάτου, εξαιτίας της πλάνης και της ασέβειας. Μάλιστα αυτή η πλάνη, αυτή η ασέβεια τους δημιουργούσε μια τύφλωση πνευματική με αποτέλεσμα να αδυνατούν να δουν το φως του αληθινού Θεού και άρα να δουν και το φως της σωτηρίας.

Κι όμως, παρά την πνευματική τους κατάσταση, παρά το ότι ζούσαν συνειδητά στο σκοτάδι της αμαρτίας, εντούτοις ο Θεός δεν τους απορρίπτει. Αντίθετα ο Θεός ως φως τους αποκαλύπτεται στο πρόσωπο του Ιησού, αφού ο ίδιος ήλθε, τους αναζήτησε και τους αποκαλύφθηκε ως φως και μάλιστα ως «φως μέγα».

Όμως, γνωρίζοντας ότι όλοι ήταν αμαρτωλοί, δεν τους αποκαλύφθηκε μόνο, αλλά και τους κάλεσε σε μετάνοια λέγοντας τους: «Μετανοείτε ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Επειδή, λοιπόν, τόσο η ειδωλολατρία, όσο και η αμαρτία ήταν πράξεις συνειδητές, για τούτο και συνειδητά θα έπρεπε να ξεφύγουν από

αυτές. Και ο μόνος τρόπος να ξεφύγουν ήταν η μετάνοια. Δηλαδή, η αλλαγή σκέψης, τρόπου ζωής και συμπεριφοράς. Η μετάνοια ήταν, είναι και θα είναι η μοναδική προϋπόθεση για επιστροφή και σωτηρία. Γιατί η μετάνοια είναι η πύλη της σωτηρίας, είναι η πύλη της βασιλείας των ουρανών.

«Μετανοείτε· ήγγικεν γαρ η βασιλεία των ουρανών». Μια πρόσκληση και παράλληλα μια διαβεβαίωση με αποδέκτες όλους τους ανθρώπους και όλα τα έθνη. Άνθρωποι από κάθε έθνος που αδυνατούν να κατανοήσουν τον πραγματικό προορισμό τους και που εγκλωβίζονται στη σκιά της πολυθεΐας, της ηθικής αναρχίας, ή και της ηθικής αναληθσίας, τώρα έχουν τη δυνατότητα να δουν το πραγματικό φως της σωτηρίας.

«Φως ανέτειλεν αυτοίς», κατά τον Προφήτη Ησαΐα. Και αυτό το φως είναι ο Ιησούς. Ο ίδιος είπε «Εγώ ειμί το φως του κόσμου, ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατήσει εν τη σκοτία, αλλ'έξει το φως της ζωής» (Ιωάν. η' 12). Ο Ιησούς δεν αποκάλυψε μόνο ότι είναι το φως του κόσμου, αλλά έδωσε και τη διαβεβαίωση ότι εκείνος που θα τον ακολουθεί δε θα πλανιέται στο σκοτάδι αλλά θα έχει το φως που φέρνει στη ζωή.

Όμως, παρά την εξαγγελία του Προφήτη Ησαΐα, αλλά και τη διαβεβαίωση του Ιησού ότι είναι το φως που ανέτειλε για όλο τον κόσμο, εν τούτοις το μεγαλύτερο δράμα μας ως ανθρώπων είναι ότι συνειδητά προτιμούμε το σκοτάδι παρά το φως. Ομολογεί ο Ευαγγελιστής Ιωάννης «ότι το φως ήρθε στον κόσμο, οι άνθρωποι όμως αγάπησαν περισσότερο το σκοτάδι παρά το φως, γιατί οι πράξεις τους ήταν πονηρές. Κάθε άνθρωπος που πράττει έργα φαύλα μισεί το φως και δεν έρχεται στο φως, γιατί φοβάται μήπως φανούν τα έργα του και κριθούν» (Ιωάν. γ' 1-20).

«Φως μέγα» ανέτειλε σήμερα για τους κατοίκους της Γαλιλαίας των εθνών. Φως που φώτισε τα σκοτάδια της ψυχής τους. Όσοι το αποδέχτηκαν οδηγήθηκαν προς το φως. Η μετάνοια και η επιστροφή τους έδωσε τα δυνατότητα να νεκρώσουν τον «παλαιόν άνθρωπο», να τον ενταφιάσουν και στη θέση του να προβάλλει ο ανακαινισμένος άνθρωπος. Μέσα από τη δική τους εσωτερική ανακαίνιση επιβεβαίωσαν ότι «η βασιλεία του Θεού» όχι απλώς έφτασε, αλλά ήδη βρίσκεται μέσα τους και ότι είναι πράγματι γεγονός. Το ότι οι λόγοι του Ιησού βρήκαν απήχηση, τότε κατέστησαν και τον Ιησού ρυθμιστή της ζωής τους, την οποία πλέον βλέπουν με την προοπτική της αιώνιας ζωής.

Αδελφοί μου, στη μακραίωνη ιστορία της ανθρωπότητας πολλοί ήταν οι μεγάλοι που φώτισαν με τη σοφία τους τον κόσμο ή και δημιούργησαν βασιλεία και μεγάλες αυτοκρατορίες. Όμως, κανένας από αυτούς δεν τόλμησε να χαρακτηρίσει τον εαυτό του ως «φως του κόσμου» και ότι η βασιλεία του είναι αιώνια της οποίας όμως κοινωνός και συμμετοχος μπορεί να είναι και ο άνθρωπος.

Αλήθεια, εμείς πόσο κοινωνοί και συμμετοχοί είμαστε αυτής της βασιλείας; Μήπως ακόμα και σήμερα εμείς οι άνθρωποι της τρίτης χιλιετίας εξακολουθούμε να παρουσιάζουμε όψη «Γαλιλαίας των εθνών»; Αν παρ' ελπίδα βρισκόμαστε σ' αυτή την κατάσταση υπάρχει ακόμα περιθώριο να αντιδράσουμε. Όπως τότε έτσι και σήμερα ο Ιησούς μας προσκαλεί: «Μετανοείτε ήγγικεν γαρ η βασιλεία των ουρανών». Ας απαντήσουμε θετικά στην πρόσκληση του, γιατί μετάνοια σημαίνει επιστροφή και ανακαίνιση τόσο του εαυτού μας όσο και του κόσμου. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εβρ. ΙΓ΄ 17 – 21

Ευαγγέλιο: Λουκ. ΙΖ΄ 12 – 19

17 Ιανουαρίου 2016

« Εις δε εξ αυτών, ιδών ότι ιάθη, υπέστρεψε μετά φωνής μεγάλης δοξάζων τον Θεόν ».

Στον κόσμο που ζούμε, αγαπητοί μου αδελφοί, ανέκαθεν οι αρρώστιες ήταν πολλές. Και ιδιαίτερα στα παλιά τα χρόνια που δεν υπήρχε η ποικιλία των σημερινών φαρμάκων, που ανακουφίζουν και συχνά θεραπεύουν τους αρρώστους. Τότε, ο πόνος ήταν δυσβάστακτος γιατί οι ανίατες αρρώστιες ήταν περισσότερες και οι επιδημικές, μάλιστα πραγματικές. Μια απ' αυτές ήταν και η λέπρα, μια αρρώστια πολύ οδυνηρή και βασανιστική. Γιατί, οι λεπροί ήταν τρισδυστυχισμένοι και καταδικασμένοι σ' ένα οδυνηρό και αργό θάνατο. Στην κατάσταση που βρισκότουσαν, ήταν υποχρεωμένοι να εγκαταλείπουν τις οικογένειές τους και να ζουν απομονωμένοι, μακριά από τις πόλεις και τα χωριά. Γεμάτοι πληγές, αποκρουστικές, που ανέδιναν δυσσομία, μερικοί χωρίς δάκτυλα, χωρίς αυτιά, άλλοι χωρίς μύτη, περιέφεραν ζωντανοί νεκροί την άθλια ύπαρξή τους εδώ κι εκεί. Στην τραγική αυτή κατάσταση ήταν και οι δέκα λεπροί του σημερινού Ευαγγελίου. Γι' αυτό και δεν τολμούν να πλησιάσουν κοντά στον Χριστό. Στέκονται μακριά και με την βραχνή φωνή τους, φωνάζουν δυνατά: «Ιησού, επιστάτα, ελέησέ μας». Κι αμέσως οι δέκα θεραπεύονται με ένα μόνο λόγο Του. Κι ενώ και οι δέκα θεραπεύονται, οι εννέα μένουν αναισθητοί μπροστά στη μεγάλη ευεργεσία. Μόνο ένας, και μάλιστα Σαμαρείτης, πλήρης χαράς και αγαλλίασης, με ισχυρή φωνή, διακηρύσσει το θαύμα, δοξάζει τον Θεό και με ευγνωμοσύνη, πέφτει μπροστά στα πόδια του Ευεργέτη Του. Με την όλη του συμπεριφορά, ο λεπρός αυτός, υποδεικνύει σε όλους μας, το ιερό καθήκον της ευγνωμοσύνης προς τον Θεό, τον Ευεργέτη μας, με το οποίο θ' ασχοληθούμε κι εμείς, σήμερα.

Είναι αλήθεια ότι η αναφορά μας στον Θεό, μετά από κάθε ευεργεσία θα πρέπει να αποτελεί πρώτιστο χρέος και καθήκον όλων μας. Γιατί η ευγνωμοσύνη είναι η συναίσθηση των ευεργεσιών του Θεού, που συνοδεύεται από τον πόθο της ανταπόδοσης. Κι αυτή την ευγνωμοσύνη δεν την ζητά από τον άνθρωπο μόνο ο Θεός, αλλά την απαιτεί και η στοιχειώδης δικαιοσύνη και ευγένεια. Αφού απολαμβάνουμε τόσες και τόσες δωρεές από το χέρι του Θεού δεν είναι άξιο και δίκαιο να Τον ευχαριστούμε γι' αυτές; Γιατί Εκείνος είναι η πηγή όλων των αγαθών. Αν καθίσουμε και σκεφτούμε, τα όσα μας δίνει καθημερινά ο Θεός, αν θυμηθούμε ο καθένας μας την ατομική και οικογενειακή μας ιστορία, τότε, ασφαλώς, θα μείνουμε έκπληκτοι, μπροστά στον πλούτο της αγάπης του Θεού μας. Γι' αυτό και θα πρέπει να Τον δοξάζουμε γιατί εκείνος μας χαρίζει τη ζωή, την υγεία, την τροφή, την άφεση των αμαρτιών μας και την σωτηρία της ψυχής μας. Να δοξάζουμε, να προσκυνούμε και να ευλογούμε το Πανάγιο όνομά Του, συγχρόνως δε να Τον παρακαλούμε να ευλογεί και τους ευεργέτες μας και να τους αμείβει με τα ουράνια και ανεκτίμητα θεϊκά δώρα Του. Να ευχόμαστε πάντοτε, μέσα από την καρδιά μας, ο Θεός, να τους ευλογεί και να τους ελεεί, όπως, ακριβώς, έκαμε και ο Απόστολος των Εθνών Παύλος για τον φίλο του Ονησιφόρο, που του είχε κάποτε συμπαρασταθεί. «Ο Κύριος», μας λει ο Απόστολος Παύλος,

«ας δείξει το έλεός Του στην οικογένεια του Ονησιφόρου, που με ανακούφισε πολλές φορές και δεν ντράπηκε για την φυλάκισή μου, αλλά ήρθε στη Ρώμη και με αναζήτησε με πολλή επιμονή και με βρήκε» (Β' Τιμ. Α' 16 – 17).

Ας δούμε, όμως, το θέμα και από πνευματικής πλευράς. Ο σπουδαιότερος λόγος της προς τον Θεό ευγνωμοσύνης μας είναι τα πνευματικά Του αγαθά. Γιατί τα πνευματικά και ύψιστης αξίας αγαθά, που είναι και πλουσιότερα, μας τα χορηγεί η αγαθότητα του Κυρίου. Και πρώτο αγαθό είναι η σωτηρία της ψυχής μας, η αποστολή, δηλαδή, του Μονογενούς Υιού Του στον κόσμο, του Σωτήρος Χριστού, που είναι ο μοναδικός Σωτήρας της ψυχής μας. Και στη συνέχεια έχουμε το Άγιο Ευαγγέλιο του Χριστού, τη Θυσία Του, το Σταυρικό θάνατό Του, την Ανάσταση και την Ανάληψή Του στους ουρανούς, που μας έσωσαν από το θάνατο και μας έδωσαν ζωή. Έπειτα το Πνεύμα το Άγιο, που μας αγιάζει, η Αγία του Χριστού Εκκλησία, που μας σώζει και τα άγια Μυστήριά της, που μας ανακαινίζουν και μας αναγεννούν. Τέλος, η ειρήνη και η χαρά που φέρνει στη ζωή μας, η πίστη και η αρετή, η δόξα και η μακαριότητα, που μας αναμένουν στην μέλλουσα ζωή. Άπειρα, λοιπόν, τα πνευματικά αγαθά του Θεού, που πλουσιοπάροχα μας τα προσφέρει ο Κύριος. Γι' αυτά τα πνευματικά, τα αιώνια και επουράνια αγαθά, θα πρέπει ακατάπαυστα να ευχαριστεί η ψυχή μας τον Θεό και να επαναλαμβάνουμε τα λόγια του Προφητάνακτος Δαβίδ: « Ευλόγει η ψυχή μου τον Κύριο και μη επιλανθάνου πάσας τας ανταποδόσεις αυτού» (Ψαλμ. 102, 2).

Όπως ο Δαβίδ, τότε, έτσι κι εμείς σήμερα, θα πρέπει να λέγουμε πάντοτε στην ψυχή μας το «ευλόγησε τον Κύριο, ψυχή μου και μη ξεχνάς καμιά απ' τις καλοσύνες Του». Δηλαδή, με τους λόγους και τους τρόπους μας, να εκφράζουμε τις διαθέσεις μας και τους πόθους της ψυχής μας, μάλιστα με τα μέλη του σώματός μας. Με τη γλώσσα, με τα χείλη, με τα μάτια, με τα χέρια, με τις κινήσεις μας. Με τις πράξεις μας τις καλές. Με τον άγιο βίο μας, με την εγκράτεια και τη σωφροσύνη μας, με την τιμιότητα και ειλικρίνειά μας. Αυτά κυρίως είναι δοξολογία και ύμνος προς τον Θεό και Πατέρα μας. Γιατί τα καλά μας έργα και ο άγιος βίος μας, είναι οι καρποί της πίστης και ευσεβείας μας, που βοηθούν στη δόξα του Θεού. Η καθημερινή μας προσευχή, λοιπόν, ας είναι προσευχή θερμής ευγνωμοσύνης. Έπειτα το «Δόξα σοι ο Θεός», ας μη λείπει από τα χείλη μας. Να το λέμε συνειδητά και μέσα από την καρδιά μας. «Εν παντί ευχαριστείτε, τούτο γαρ θέλημα Θεού» (Α' Θεσσ. Ε' 18), είναι η προτροπή του Αποστόλου Παύλου. Για κάθε τι να ευχαριστούμε τον Θεό γιατί αυτό είναι το θέλημά Του.

Αδελφοί μου! Βρισκόμαστε στις πρώτες μέρες του νέου έτους. Έχουμε, επομένως, ένα επί πλέον λόγο να ευγνωμονούμε Εκείνο, που μας χαρίζει και αυτό το έτος. Ας μιμηθούμε, λοιπόν και ας εμπνευσθούμε από τον αξιοζήλευτο ευγνώμονα λεπρό Σαμαρείτη και όχι να παρασυρθούμε από τους εννέα λεπρούς που φάνηκαν ακάριστοι. Ας ευχαριστούμε πάντοτε τον Ευεργέτη μας Κύριο. Και να είμαστε βέβαιοι ότι η ευγνωμοσύνη μας αυτή θα μας δείξει άξιους των ευεργεσιών του Θεού και θα βραβευθεί και με νέες αιώνιας αξίας θείες ευεργεσίες, τις ευεργεσίες της Ουράνιας του Θεού βασιλείας.

Ηγούμενος Χρυσορροιάτισσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Α' Τιμ. α' 15 - 17

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιη' 35 - 43

24 Ιανουαρίου 2016

« Αυτός δε πολλώ μάλλον έκραζεν. Υιέ Δαυίδ ελέησόν με»

Κραυγή αγωνίας από τον αβοήθητο τυφλό της Ιερικούς. Ζει από τη μικρή βοήθεια που δέχεται από τους λιγοστούς φιλόανθρωπους περαστικούς. Απελπισμένος για κάθε άλλη ανθρώπινη βοήθεια. Απογοητευμένος από τα αναποτελεσματικά γιατροσόφια των γιατρών της εποχής του. Μοναδική ελπίδα παραμένει ο Ιησούς, ο υιός του Δαυίδ, όπως έχει ακούσει και όπως Τον αποκαλεί το πλήθος. Οι φωνές του είναι τόσο δυνατές που ενοχλούν αυτούς που προπορεύονταν της συνοδείας του Ιησού και του ζητούν επίμονα να σιωπήσει. Η πεποίθηση όμως του τυφλού, που βλέπει πολύ πιο καθαρά με τα μάτια της ψυχής του, είναι ότι μόνο ο Ιησούς μπορεί να του δώσει το φως του. Πιστεύει ότι Εκείνος, έχει τη δύναμη. Πιστεύει ότι οι φωνές του θα Τον συγκινήσουν. Γιαυτό ακόμη πιο δυνατά φωνάζει. «Υιέ Δαυίδ, ελέησόν με».

Παρόμοια είναι η κραυγή αγωνίας του σημερινού ανθρώπου, αγαπητοί μου αδελφοί. Κραυγάζει. Εκδηλώνεται η αγωνία του, το πρόβλημα, το άγχος, τα δυστυχήματα του, με τον έντονο και διαρκή προβληματισμό του για την αντιμετώπιση της καθημερινότητάς του. Βιώνει τις ατέλειωτες δυσκολίες. Άλλοτε αυτή η τραγική κραυγή εξωτερικεύεται και απευθύνεται σε κάποιους από τους οποίους προσδοκούμε βοήθεια, και άλλοτε είναι μια ανεκδήλωτη, σιωπηρή εσωτερική κραυγή που κατατρώγει βασανιστικά την απελπισμένη ψυχή μας. Ο άνθρωπος σπάνια μπορεί να βρει εύκολη λύση μόνος του. Περιπλανιέται χωρίς πολλές ελπίδες, ανάμεσα σε κείνους που δηλώνουν ότι μπορεί να του συμπαρασταθούν, να τον βοηθήσουν, να προσφέρουν το κλειδί της λύσης. Απογοητεύεται αντιμετωπίζοντας συνήθως την κραυγαλέα αδιαφορία. Ακόμη χειρότερα. Διαπιστώνει ότι και η παραμικρή βοήθεια πρέπει να ακριβοπληρωθεί με δυσβάστακτα ανταλλάγματα. Κανένας δεν προσφέρει εθελοντικά και δωρεάν την οποιαδήποτε λύση. Και τέλος μένει η πίκρα ότι και αυτό, που τόσο δύσκολα πέτυχε, ταπεινώνοντας μόνιμα τον εαυτό του, έχει πολύ περιορισμένη αξία και ελάχιστη διάρκεια. Αυτοί είμαστε οι άνθρωποι. Συνήθως αδιάφοροι. Κυρίως, η σκέψη μας, μη χαλάσουμε την ησυχία μας για να δούμε την ανάγκη του πλησίον μας. Και κάτι που με πολλή δυσκολία θα δώσουμε, είναι μικρό και σχεδόν ανάξιο για την περίπτωση.

Ωστόσο, αγαπητοί μου, αυτή είναι η ανθρώπινη πλευρά. Υπάρχει όμως ο Θεός. Και δυστυχώς αυτό το ξεχνούμε. Παρασυρμένοι από τα καθημερινά έργα, τα πολύπλοκα προγράμματά μας, που στοχεύουν, συνήθως και κυρίως, στην καλοπέραση μας, έχουμε ξεχάσει σχεδόν την

ύπαρξη της ψυχής μας, που απλώς την συνδέουμε με την ζωή μας, μόνο. Ακόμη και όταν κάποτε επικαλούμαστε τον Θεό, καταντά να είναι μια απλή ασυνείδητη επίκληση, χωρίς περιεχόμενο, που συνηθίσαμε. Ενσυνείδητη προσευχή και επίκληση απαιτείται, αγαπητοί μου. Δεν πρέπει να μας διαφεύγει αυτό. Ο τυφλός όταν τον ρώτησε ο Κύριος «τι σοι θέλεις ίνα ποιήσω;» Τί θέλεις να σου κάμω. Εκείνος με απόλυτη αυτοπεποίθηση, με πίστη, αδίστακτα απάντησε και εξέφρασε την παράκλησή του: «Κύριε, ίνα αναβλέψω.» Και η απάντηση, λεκτική αλλά και πρακτική, από τον Παντοδύναμο, δόθηκε άμεσα: «Ανάβλεψον. Η πίστις σου σέσωκε σε». Εκεί λοιπόν, και με απόλυτη βεβαιότητα, βρίσκεται η δύναμη. Η πίστη σου σε έσωσε, τονίζει ο Κύριος. Σου χάρισα το φως, γιατί πίστευες, ότι μπορώ να σου το δώσω! Συνεπώς με βάση την πίστη μας, μπορούμε να περιμένουμε βοήθεια, από Εκείνον. Και αυτή η βοήθεια είναι βέβαια. Χωρίς ανταλλάγματα. Την ανέξοδη αγάπη μας, ζητά μόνον. Την αγάπη που φυσικά στηρίζεται στη πίστη. Προϋπόθεση απαραίβατη είναι! Ή έχουμε πίστη και εμπιστευόμαστε χωρίς αμφισβητήσεις και προσφεύγουμε στον Αγαθό Δωροεδότη Θεό ή μην περιμένουμε τίποτε! Όμως, αγαπητοί μου αδελφοί, έχουμε την απροσμέτρητη ευτυχία, να είμαστε χριστιανοί, αγαπητά παιδιά του Θεού Πατέρα μας. Δεχτήκαμε την απόλυτη ευλογία να γνωρίζουμε την αληθινή πίστη. Θεμέλιο αναγκαίο είναι η πίστη. Ας στηριχτούμε σ' αυτήν! Φανερώνει την συνέπεια της αγάπης μας στον Θεό. Αλλά σ' Αυτόν προσφεύγουμε όχι μόνο στις ανάγκες μας, αλλά και στις καρές μας. Και Εκείνος, επειδή μας αγαπά, γιαυτό άλλωστε ήλθε στον κόσμο, όπως αναφέρει ο σημερινός απόστολος, γνωρίζει τις ανάγκες μας, τις προτεραιότητές μας, και το πραγματικό μας συμφέρον. Βρίσκεται λοιπόν δίπλα μας, βοηθός και συμπαραστάτης. Και όταν μας ρωτά, τι θέλετε, να μη διστάζουμε με απόλυτη και ακράδαντη πίστη να εκφράζουμε τις επιθυμίες μας. Εκείνος ακούει. Αμήν.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ
Απόστολος: Α' Τιμ. δ' 9-15
Ευαγγέλιο: Λουκ. ιθ' 1-10
31 Ιανουαρίου 2016

«Ἦλθε γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός».
(Λουκ. ιθ' 10).

Ἡ σωτηρία, που εἶναι τὸ μεγαλύτερο δῶρο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ἐκφράστηκε με τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καθὼς καὶ με τὴν Σταυρική Του θυσία. Ἡ σωτηρία ἀν καὶ ὑπάρχει σαν δυνατότητα γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους δια μέσου τῶν αἰῶνων, ἐν τούτοις δὲν ἐπιβάλλεται ἀναγκαστικά σὲ ὅλους, ἀλλὰ προσφέρεται σὲ ὅλους ἐκείνους που θὰ πιστέψουν σ' Αὐτὸν καὶ θὰ θελήσουν νὰ σωθοῦν. Εἶπε ὁ Ἰησοῦς στὸ Νικόδημο ὅτι «Πρέπει νὰ ὑψῶθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου, ὥστε ὅποιος πιστεύει σ' Αὐτὸν νὰ μὴ χαθεῖ ἀλλὰ νὰ ζήσει αἰώνια» (Ἰωάν. γ' 14-15).

Ἡ σωτηρία, λοιπὸν, εἶναι μιὰ ἀμφίδρομη κίνηση. Εἶναι κίνηση τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ καὶ ἀντίστροφη κίνηση τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ Θεό. Αὐτὴ ἡ ἀμφίδρομη κίνηση ἐπιβεβαιώνεται μέσα ἀπὸ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἦρθε γιὰ νὰ ἀναζητήσει καὶ νὰ σῶσει «τὸ ἀπολωλός», ἐνὼ τὴν ἴδια στιγμή «τὸ ἀπολωλός», ὁ Ζακκαῖος, «ἐζήτηε ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν».

Ὁ Ζακκαῖος εἶναι στ' ἀλήθεια «τὸ ἀπολωλός». Τὸ μαρτυρεῖ ἡ κακὴ φήμη τοῦ μέσα στὴν κοινωνία. Τὸ ἐπιβεβαιώνει ἀκόμα ἡ ὁμαδικὴ ἀντίδραση τοῦ κόσμου στὸ ἀκουσμα τῆς ἐπιθυμίας τοῦ Ἰησοῦ «ὅτι σήμερα πρέπει νὰ μείνω στὸ σπίτι σου». Ὅπως ἀκούσαμε στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο «Καὶ ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἀμαρτωλῶ ἀνδρὶ εἰσήλθε καταλύσαι». Ὅλοι ὅσοι τὰ εἶδαν διαμαρτύρονταν κι ἔλεγαν ὅτι πῆγε νὰ μείνει στὸ σπίτι ἐνὸς ἀμαρτωλοῦ.

Ἀν καὶ, πολὺ ἢ λίγο, ὅλοι ἦταν ἀμαρτωλοὶ, ἐν τούτοις οἱ ἴδιοι παραβλέπουν τὴ δικὴ τους ἀμαρτωλότητα καὶ ἀναγνωρίζουν τὸ Ζακκαῖο σαν τὸν πιὸ ἀμαρτωλό. Κι ὅμως, ὁ κατὰ κοινὴ ὁμολογία ἀμαρτωλότερος τῶν ἀνθρώπων ἢ κατὰ τὴν ἔκφραση τοῦ Ἰησοῦ «τὸ ἀπολωλός», σήμερα δὲν εἶναι μόνον τὸ ἐπίκεντρο τοῦ ενδιαφέροντος τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοῦ πλήθους τῶν ἀνθρώπων. Σήμερα γίνεται τὸ διαχρονικὸ πρότυπο τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου που μετανοεῖ καὶ με διαδοχικὲς ἐνέργειες ἐπιβεβαιώνει τὴ μετάνοια τοῦ καὶ εξασφαλίζει τὴ σωτηρία. Με τὸ παράδειγμα τοῦ ἀνοίγει ἓνα παράθυρο ἐλπίδας σὲ κάθε ἀμαρτωλό λέγοντας τοῦ ὅτι, ὅσο «ἀπολωλός» κι ἀν εἶναι μέσα ἀπὸ τὴ μετάνοια καὶ τὴν ἐπιστροφή, ὅχι μόνον θὰ συναντήσει τὸν Ἰησοῦ καὶ ὁ ὁποῖος παράλληλα τὸν ἀναζητεῖ, ἀλλὰ καὶ θὰ τὸν σῶσει.

Δύσκολος ὁ δρόμος τῆς μετάνοιας καὶ τῆς ἐπιστροφῆς, γιὰτὶ σαν ἀμαρτωλός θὰ πρέπει πρῶτα νὰ θελήσεις νὰ σωθεῖς, στὴ συνέχεια νὰ νεκρώσεις τὸν ἐγωισμό σου, νὰ ἀναγνωρίσεις τὴν ἀμαρτωλότητα σου καὶ τέλος νὰ ἐπιβεβαιώσεις ἐμπρακτὰ τὴ μετάνοια σου με τὴν ἐπανάρθωση κάθε ἀδικίας. Σίγουρα αὐτὴ ἡ διαδικασία ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ μας, ἀφοῦ κατὰ τὸν Ἰῶβ, «κανένας δὲν εἶναι καθαρὸς ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, ἐστὼ κι ἀν ζήσει μόνον μιὰ μέρα στὴ ζωὴ του».

Ὁ Ζακκαῖος μας εἰδείξε τὸ δρόμο τῆς μετάνοιας καὶ μας ἀποκάλυψε πῶς ἡ πορεία πρὸς τὸν Ἰησοῦ καὶ τὴ σωτηρία χρειάζεται μεγάλα καὶ ἀποφασιστικὰ βήματα. Χρειάζεται πρῶτα ἀπ' ὅλα ἡ διάθεση, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιθυμία νὰ συναντήσουμε τὸν Ἰησοῦ. Καὶ ὄχι ἀπλὰ νὰ τὸν συναντήσουμε, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκδηλώσουμε πραγματικὸ ενδιαφέρον γιὰ τὴ σωτηρία μας. Ὅπως ἀκούσαμε σήμερα, συναντήθηκαν πολλοὶ με τὸν Ἰησοῦ ὅμως μόνον ἓνας ἀπὸ τὸ πλήθος, ὁ Ζακκαῖος, «ἐζήτηε ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τις ἐστίν».

Πέραν από την έντονη επιθυμία να συναντηθούμε με τον Ιησού πρέπει αυτή να συνοδεύεται και από την αποφασιστικότητα να επιτύχουμε το στόχο μας ξεπερνώντας τα διάφορα εμπόδια, όπως κοινωνική θέση, πλούτη, ειρωνικά σχόλια του κόσμου, ιδιαίτερα δε το βαρύ εμπόδιο των αμαρτιών μας. Όπως ο Ζακχαίος «ανέβη επί την συκομωρέαν», έτσι κι εμείς θα πρέπει να κάνουμε τη δική μας «ανάβαση» με την απαγκίστρωση μας από τα γήινα και ιδιαίτερα την αμαρτία, για να μπορέσουμε να ανέβουμε πνευματικά, για να μπορέσουμε να συναντήσουμε το Θεό.

Αυτή την «ανάβαση» ανάσταση από την πτώση του Ζακχαίου διέκρινε ο Ιησούς. Αποδέχθηκε την επιθυμία του για μετάνοια και επιστροφή, για τούτο και τον κάλεσε με το όνομα του λέγοντας του: «Ζακχαίε σπεύσας κατάβηθι σήμερον γαρ εν τω οίκω σου δει με μείναι». Ζακχαίε κατέβα γρήγορα, γιατί σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου.

«Σπεύσας κατάβηθι». Η απάντηση στην πρόσκληση του Θεού για σωτηρία πρέπει να είναι άμεση, γιατί η αναβολή μπορεί να οδηγήσει στη ματαιώση και η ματαιώση στην καταστροφή. Για τούτο μας προτρέπει ο Απόστολος Παύλος: «Να, τώρα είναι ο καιρός της χάρις, τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας» (Β' Κορ. στ' 2).

Ο Ζακχαίος συνειδητοποίησε ότι η σημερινή ημέρα ήταν η δική του ημέρα της εκδήλωσης της Χάριτος του Θεού και άρα η δική του ημέρα της σωτηρίας, για τούτο όχι μόνο «σπεύδει», κατά την προτροπή του Ιησού, για να τον υποδεχθεί στο σπίτι του, αλλά και ολοκληρώνει με έργα τη μετάνοια του: «Κύριε, υπόσχομαι να δώσω τα μισά από τα υπάρχοντα μου στους φτωχούς και να ανταποδώσω στο τετραπλάσιο όσα πήρα με απάτη».

Μέσα από τα πιο πάνω ο Ζακχαίος επιβεβαιώνει την ειλικρινή μετάνοια. Από τη μια αναγνωρίζοντας τις αδικίες που διέπραξε, λέγοντας «και ει τινός τι εσυκοφάνησα αποδίδωμι τετραπλούν» και από την άλλη αλλάζοντας την ίδια στιγμή τρόπο ζωής και συμπεριφοράς. Μέσα από τους όρους «δίδωμι» και «αποδίδωμι» που χρησιμοποίησε, επιβεβαίωσε όχι μόνο την ειλικρινή του μετάνοια, αλλά και άμεσα επανόρθωσε τα αδικήματα που διέπραξε. Γιατί, μετάνοια δε σημαίνει να εκφράσω απλά τη λύπη μου για το κακό ή την όποια αμαρτία έκανα στη ζωή μου, αλλά να επανορθώσω το κακό που έκανα.

Η μετάνοια του Ζακχαίου ήταν ειλικρινής, αφού ήταν έμπρακτη και άμεση. Αυτή η ειλικρίνεια όχι μόνο εκτιμήθηκε, αλλά και επιβραβεύτηκε από τον Ιησού που είπε ότι: «Σήμερον σωτηρία τω οίκω τούτω εγένετο» Σήμερα σώθηκε αυτή η οικογένεια. Με τον τρόπο αυτό υποδεικνύει και σε μας, πως και οι δικές μας παρόμοιες εκδηλώσεις μετάνοιας μπορεί να επιδράσουν θετικά στη σωτηρία των ανθρώπων του οικογενειακού μας περιβάλλοντος.

Αδελφοί μου, ο Ζακχαίος μέσα από σταθερά και αποφασιστικά βήματα μετάνοιας μας αποκάλυψε ότι, η σωτηρία από απλός πόθος μπορεί να καταστεί πραγματικότητα όχι μόνο για μας, αλλά και για το οικογενειακό μας περιβάλλον. Με τον τρόπο αυτό αναπερνάει τις ελπίδες του καθενός μας για σωτηρία. Ανεξάρτητα από την έκταση των αμαρτιών μας, μέσα από τη μετάνοια, όλοι μπορούμε να σωθούμε. Αρκεί να επιθυμούμε, όπως και ο Ζακχαίος «ιδείν τον Ιησούν». Ο Ιησούς, ο οποίος «ήλθε ως υιός του ανθρώπου ζητήσαι και σώσαι το απολωλός», ζητά για να μας σώσει. Ας τον αναζητήσουμε κι εμείς όπως έκανε σήμερα και ο Ζακχαίος, για να μπορέσουμε να ακούσουμε και μεις τον παρήγορο λόγο. «Σήμερον σωτηρία τω οίκω τούτω εγένετο». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Β' Κορ. στ' 1-10
Ευαγγέλιο: Ματθ. κε' 14-30
7 Φεβρουαρίου 2016

«Και παρέδωκεν αυτοίς τα υπάρχοντά αυτού, ... εκάστω κατά την ιδίαν δύναμιν» (Ματθ. κε' 14-15).

Η παραβολή των ταλάντων, όπως και η παραβολή των δέκα Παρθένων, είναι άμεσα συνδεδεμένες με τη Δευτέρα παρουσία του Κυρίου και την τελική κρίση. Μέσα από αυτές τονίζεται η αναγκαιότητα της ετοιμότητας, αλλά και της εγρήγορσης που πρέπει να υπάρξει από όλους τους ανθρώπους. Και οι δυο Παραβολές κυριαρχούν στους ύμνους, τις πρώτες μέρες της Μεγάλης Εβδομάδας που ψάλλεται και η ακολουθία του Νυμφίου.

Η παραβολή των Ταλάντων, πέραν από την αναγκαιότητα της ετοιμότητας και της εγρήγορσης, μας αποκαλύπτει το μέγεθος της αγάπης του Θεού καθώς και την αντίστοιχη δική μας υποχρέωση. Ο Θεός από αγάπη μοιράζει τα υπάρχοντα του στους ανθρώπους, όχι ισότιμα, αλλά ανάλογα με τις ικανότητες και τις δυνατότητες του καθενός. Όπως ακούσαμε σήμερα. «Σ' άλλον έδωσε πέντε τάλαντα, σ' άλλον δυο, σ' άλλον ένα».

Το κάθε τάλαντο αποτελεί, κατά τον υμνωδόν, «ισοδύναμον χάριν, επικουρία του δόντος Χριστού». Κατά συνέπεια, δεν έχει σημασία ο αριθμός, αλλά η Χάρis του Θεού που προσφέρεται μέσω του «Ταλάντου». Για τούτο μας προτρέπει ο υμνωδός «το δοθέν σοι τάλαντον, φιλοπόνως έργασαι», ενώ μας αποκαλύπτει ότι το τάλαντο είναι μεν δώρο του Θεού, αλλά προσφέρεται σαν δάνειο το οποίο θα πρέπει να το αξιοποιήσουμε μέσα από την προσφορά στο συνάνθρωπο.

Ο άνθρωπος, λοιπόν, είναι διαχειριστής και οικονόμος και όχι ιδιοκτήτης του οποιουδήποτε «ταλάντου» - χαρίσματος. Ιδιαίτερα αποκαλυπτικό το δοξαστικό του όρθρου της Μεγάλης Τρίτης που ψάλλεται όμως το βράδυ της Μεγάλης Δευτέρας: «Ίδου σοι το τάλαντον ο Δεσπότης, εμπιστεύει, ψυχή μου· φόβω δέξαι το χάρισμα, δάνεισαι το δεδωκότι, διάδος πτωχοίς και κτίσαι φίλον τον κύριον». Ο Κύριος και Δεσπότης εμπιστεύεται το χάρισμα στον άνθρωπο για να το αξιοποιήσει. Αυτή η πράξη αποτελεί ύψιστη τιμή για τον άνθρωπο. Τόσο λόγω του χαρίσματος, όσο ιδιαίτερα του προσώπου που προσφέρει το χάρισμα. Επειδή δε αυτός που προσφέρει το χάρισμα δεν είναι άνθρωπος, αλλά ο Δεσπότης Χριστός, για τούτο ο καθένας θα πρέπει να δεχθεί το τάλαντο – χάρισμα με δέος, με φόβο. Μοιράζοντας δε το χάρισμα στους άλλους που δεν το έχουν δηλαδή – στους «φτωχούς» είναι σαν να το δανείζει σ' εκείνον που του το έδωσε, αφού «ο ελεών πτωχόν δανείζει Θεόν». Κατά δε τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, τίποτε δεν είναι τόσο αρεστό στο Θεό όσο το «κοινωφελώς ζην». Δηλαδή το να ζει προσφέροντας υπέρ του συνόλου των ανθρώπων και ιδιαίτερα εκείνων που έχουν ανάγκη, γεγονός που το επιβεβαίωσε σε όλη τη διάρκεια της ζωής του.

Το όποιο χάρισμα, λοιπόν, που μας προσφέρει ο Θεός δεν είναι κάτι που μας το κρωστά, αλλά είναι χάρισμα που μας το προσφέρει για να το διαχειριστούμε και για το οποίο θα λογοδοτήσουμε. Με αυτή την έννοια το χάρισμα είναι χρέωση – δάνειο και για το οποίο θα είμαστε υπόλογοι για τον τρόπο με τον οποίο το διαχειριστήκαμε. Ο Θεός μας εμπιστεύεται τα διάφορα αγαθά, πνευματικά, υλικά, αξιώματα και λειτουργήματα, είτε στο χώρο της Εκκλησίας, είτε στο χώρο της κοινωνίας ανάλογα με τις ικανότητες μας και μας καθιστά υπεύθυνους για τη σωστή διαχείριση τους.

Τα όποια «χαρίσματα», αν και φαίνονται σαν χρεώσεις, εντούτοις ανάλογα με τη διαχείριση τους υπάρχει ανταπόδοση και ανταμοιβή. Ακούσαμε σήμερα να λέει στον κάθε ένα από τους δυο πρώτους δούλους: «Εύγε καλέ και έμπιστε δούλε. Αποδείκτες αξιόπιστος σε μικρές υποθέσεις, γι' αυτό θα σου εμπιστευτώ μεγαλύτερες. Έλα να γιορτάσεις μαζί μου».

Σε πλήρη αντίθεση με τους δυο πρώτους δούλους βρίσκεται ο τρίτος δούλος. Τούτο επιβεβαιώνεται τόσο από τις πράξεις και τις απαντήσεις του, όσο και από τους χαρακτηρισμούς του Κυρίου. Αφού από σκνηριά και πονηριά αμέλησε να αξιοποιήσει το τάλαντο που του εμπιστεύτηκε ο Κύριος του, δεν δίστασε να τον κατηγορήσει ότι είναι «σκληρός και άδικος» αφού «θερίζει εκεί που δεν σπέρνει μαζεύει καρπούς από εκεί που δεν φύτεψε». Ο δούλος επικαλέστηκε το φόβο που του προκάλεσε ο χαρακτήρας του Κυρίου Του. Ίσως ακόμα η αντίληψη αυτή για τον Κύριο Του να ήταν και αποτέλεσμα πικρίας και αίσθηση αδικίας, γιατί αυτός πήρε μόνο ένα τάλαντο, ενώ οι άλλοι πήραν περισσότερα. Αντίληψη που μπορεί να έχουμε κι εμείς, έναντι του Θεού βλέποντας ότι κάποιοι άλλοι είναι περισσότερο ευνοημένοι από εμάς και ότι τα δικά τους χαρίσματα είναι όχι μόνον περισσότερα, αλλά και καλύτερα – ανώτερα.

Τονίζει ο Απόστολος Παύλος ότι: «Έκαστος ίδιον χάρισμα έχει εκ Θεού, ος μεν ούτως, ος δε ούτως» (Α' Κορ. ζ' 7). Ενώ δε κάνει αναφορά στα διάφορα χαρίσματα στο κώρο της Εκκλησίας στο τέλος προτρέπει να στρέφεται ο ζήλος μας προς τα σημαντικότερα χαρίσματα και των οποίων σπουδαιότερο είναι η αγάπη (Α' Κορ. ιβ' 28 – ιγ' 13). Αλλά και ο Απόστολος Ιάκωβος θα πει: «Όποιος από σας ισχυρίζεται πως είναι σοφός και συνετός, ας δείξει τα έργα της καλής του διαγωγής με τον ήρεμο τρόπο της αληθινής σοφίας. Αν όμως έχετε στην καρδιά σας φαρμακερό φθόνο κι εριστικές τάσεις, μην περηφανεύεστε και μην ψεύδεστε εναντίον της αλήθειας. Αυτή η δήθεν σοφία δεν έρχεται από τον ουρανό, αλλά είναι γήινη, σαρκική, δαιμονική. Γιατί όπου υπάρχει φθόνος και εριστική διάθεση, εκεί υπάρχει αναστάτωση και κάθε λογής κακό. Η σοφία όμως που έρχεται από τον ουρανό είναι πρώτα –πρώτα γνήσια, ύστερα είναι ειρηνική, αγαθή, πειστική, γεμάτη ευσπλαχνία και καλούς καρπούς. Ο καρπός της δικαιοσύνης σπέρνεται ειρηνικά από όσους επιζητούν την ερήνη» (Ιακ. γ' 13-18).

Τα χαρίσματα, λοιπόν, που δόθηκαν στον καθένα από το Θεό είναι μεν πολλά και διαφορετικά, όμως όλα είναι σημαντικά και εκφράζονται μέσα από την ειρηνική διάθεση, την πραγματική δικαιοσύνη και ιδιαίτερα την έμπρακτη αγάπη.

Αδελφοί μου, θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε σαν άνθρωποι ότι τα όποια αγαθά, αλλά και τα όποια χαρίσματα μας δόθηκαν για να τα αξιοποιήσουμε και όχι για να τα κρύψουμε, όπως έκανε ο τρίτος δούλος, γιατί θα κληθούμε να λογοδοτήσουμε, όπως έγινε και με τους υπηρέτες της σημερινής παραβολής. Η προσπάθεια όχι μόνον επαινείται, αλλά και αμοιβεται. Αντίθετα η αμέλεια και η σκνηριά καταδικάζεται και τιμωρείται, γιατί φανερώνει άρνηση χρησιμοποίησης των αγαθών που μας εμπιστεύθηκε ο Θεός. Αν κάποιος, λοιπόν τα αρνηθεί, τότε ο Θεός θα του τα πάρει και θα τα εμπιστευτεί σε άλλον. Κατά συνέπεια, ας υπακούσουμε στον υμνωδό που μας προτρέπει: «Δεύτε πιστοί επεργασώμεθα προθύμως τω Δεσπότι-νέμει γαρ τοις δούλοις τον πλούτον και αναλόγως έκαστος πολυπλασιάσωμεν το της χάριτος τάλαντον... και, ως οικονόμοι πιστοί της χάριτος, δεσποτικής χαράς αξιωθώμεν αυτής ημάς καταξίωσον, Χριστέ ο Θεός ως φιλόθρωπος». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ – ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ

Απόστολος: Β' Κορ. ΣΤ' 16 – 18, Ζ' 1

Ευαγγέλιο: Ματθ. ΙΕ' 21 – 28

14 Φεβρουαρίου 2016

«Γενηθήτω σοι ως θέλεις.»

Σε απομακρυσμένη περιοχή της Γαλιλαίας έχει αποσυρθεί ο Κύριος με τους μαθητές Του. Στα σύνορα Τύρου και Σιδώνας. Εκεί, μια γυναίκα Χαναναία, βγαίνει έξω από τα σύνορα της περιοχής εκείνης και Του φωνάζει δυνατά: «Ελέησέ με Κύριε, Υιέ του Δαβίδ, η θυγατέρα μου βασανίζεται από δαιμόνιο». Όπως θα δούμε στη συνέχεια, πρόκειται για μια γυναίκα με πονεμένη ψυχή, που έχει μεγάλη θλίψη και δοκιμασία. Γιατί η κόρη της είναι κυριευμένη από δαιμόνιο και υποφέρει φρικτά. Από αυτό καταλαβαίνει κανείς πόσο βασανιστική έχει καταντήσει η ζωή της γυναίκας αυτής. Πρόκειται για μια από τις οδυνηρότερες δοκιμασίες για τους γονείς, το να βλέπουν το παιδί τους, που το ανέστησαν με τόση ελπίδα, να γίνεται θύμα των πονηρών πνευμάτων. Οι μαθητές του Κυρίου που παρακολουθούν τα συμβάντα, Τον πλησιάζουν και Τον παρακαλούν, λέγοντας: «Διώξε την Κύριε, γιατί μας ακολουθεί και φωνάζει». Κι ο Ιησούς, λει: «Έχω αποσταλεί μόνο για τους πλανημένους Ισραηλίτες». Κι εκείνη τότε, έρχεται και Τον προσκυνά, λέγοντας: « Κύριε βοήθησέ με». Κι ο Ιησούς βλέποντας την πίστη της, της λει: «Μεγάλη είναι η πίστη σου γυναίκα. Ας γίνει όπως θέλεις». Και από εκείνη τη στιγμή γιατρέυεται η θυγατέρα της. Το αξιοθαύμαστο τούτο παράδειγμα της Χαναναίας, μας διδάσκει πως πρέπει να είναι κι η δική μας προσευχή, για να εισακούεται από τον Πανάγαθο Θεό.

Το πρώτο που χρειάζεται στην προσευχή για να εισακούεται στον Κύριο είναι η ακράδαντη πίστη. Η πίστη η μεγάλη και ακλόνητη στον Κύριο των δυνάμεων. Πίστη που δεν θα τη σκιάζει κανένας λογισμός δισταγμού και αμφιβολίας. Πίστη που να βλέπουμε τα πράγματα όχι από τη δική μας ανθρώπινη και αδύνατη πλευρά, αλλά από την πλευρά του Παντοδύναμου και Πανάγαθου Θεού μας. «Σας βεβαιώνω», μας λει ο Κύριος, «ότι όλα όσα ζητήσετε στην προσευχή με πίστη, θα λάβετε και ότι αν έχετε πίστη χωρίς να αμφιβάλτετε...αν πείτε σ' αυτό το βουνό σήκω και πέσε στη θάλασσα θα γίνει» (Ματθ. ΚΑ' 21, 22). Αν κάποιος, πάλιν, θέλει να πάρει κάτι από τον Θεό, γράφει ο Άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος, θα πρέπει να το ζητά με πίστη. «Ότι ζητούμε», μας λέει, «να το ζητούμε με πίστη και να μη έχουμε αμφιβολίες» (Ιακ. Α' 6). «Οποιοσδήποτε πιστεύει στον Κύριο», προσθέτει ο Θεός Παύλος, δεν θα ντροπιαστεί» (Ρωμ. Ι' 11). Βλέπουμε, δηλαδή, ότι με την πίστη πραγματοποιούνται ακόμα και αυτά, που φαίνονται αδύνατα και ακατόρθωτα από τον άνθρωπο.

Μαζί, όμως, με την πίστη χρειάζεται να υπάρχει και θερμότητα καρδιάς. Θερμότητα σαν αυτή που αισθάνθηκε η πονεμένη Χαναναία μητέρα, τα λόγια της οποίας έβγαιναν από τα φλογισμένα βάρη της καρδιάς της. Θερμότητα, σαν αυτή του Μωυσή, τότε που προσευχόταν, όταν τους καταδίωκαν τα άρματα του Φαραώ και εφαινοντο χαμένοι όλοι οι Ισραηλίτες. Και μολονότι η προσευχή του ήταν μυστική, έφτανε ως βροντή στον Ουρανό. «Μη φοβείστε», είπε στο λαό ο Μωυσής, «σταθείτε και θα δείτε πως θα σας γλιτώσει σήμερα ο Κύριος. Τους Αιγυπτίους που βλέπετε σήμερα δεν θα τους ξαναδείτε ποτέ πια. Ο Κύριος θα πολεμήσει για σας.

Εσείς μην ανησυχείτε.» (Εξοδ. ΙΔ' 13 – 14. Τέτοια θερμότητα σαν εκείνη του βασιλιά του Ισραήλ Εζεκία, που προσευχήθηκε στον Θεό για να αποφύγει τον θάνατο. Εκείνη την εποχή ο βασιλιάς Εζεκίας, γράφει ο Προφήτης Ησαΐας, αρρώστησε βαριά να πεθάνει. Τότε τον επισκέφθηκε ο Προφήτης Ησαΐας, γιος του Αμώς και του είπε: «Άκου τι λέει ο Κύριος. Τακτοποίησε τις υποθέσεις του σπιτιού σου, γιατί δεν θα ζήσεις για πολύ ακόμα. Θα πεθάνεις.» Ο Εζεκίας γύρισε τότε το πρόσωπό στον τοίχο και προσευχήθηκε στον Κύριο. «Κύριε», είπε, «θυμήσου σε παρακαλώ, πως έζησα ενώπιόν σου με πιστότητα και ευθύτητα καρδιάς και έπραξα ό, τι σου ήταν αρεστό. Κι άρχισε να κλαίει γοερά. Τότε ήρθε στον προφήτη Ησαΐα λόγος του Κυρίου. Γύρνα πίσω, του είπε ο Κύριος και περ στον Εζεκία. Ο κύριος, ο Θεός του Δαβίδ του προγόνου σου, λέει: Άκουσα την προσευχή σου και είδα τα δάκρυά σου. Θα προσθέσω, λοιπόν, στη ζωή σου δεκαπέντε χρόνια.» (Ησ. ΛΗ' 1 – 6).

Αυτή την θερμότητα της καρδιάς είχαν και όλοι οι άγιοι της Εκκλησίας μας, όταν προσευχόντουσαν. Γι' αυτό και έβλεπαν να γίνονται συχνά θαύματα με την προσευχή τους. Άλλως τε, αυτήν την θερμότητα την αισθανόμαστε κι εμείς, όταν προσευχόμαστε, με τις προσευχές αυτές των αγίων μας, που είναι καταχωρισμένες στις ιερές Ακολουθίες της Εκκλησίας μας. Οι προσευχές αυτές, με τον κατανυκτικό χαρακτήρα τους, μας λένε επίσης, ότι για να εισακούονται, θα πρέπει να γίνονται με ταπείνωση. Αυτή η βαθειά ταπείνωση χαρακτήριζε και την προσευχή της Χαναναίας, που δεν θίγηκε, όταν δεν της έδινε σημασία ο Κύριος και δεν προσβλήθηκε όταν ο Κύριος την ονόμασε «κυνάριον». Αυτή την ταπείνωση είχε και ο Αβραάμ, που ενώ συνομιλούσε διά της προσευχής «πρόσωπον προς πρόσωπον» με τον Θεό, εν τούτοις είχε για τον εαυτό του το φρόνημα ότι ήταν «γη και σποδός», κώμα και στάχτη. «Συγχώρησέ με Κύριε μου», λέει, «που τολμώ να σου μιλώ, ενώ είμαι κώμα και σκόνη» (Γεν. ΙΗ' 27). Αυτή την ταπείνωση δείχνει και ο τελώνης, όταν τύπτει με συντριβή στην άκρη του Ναού το στήθος του, επαναλαμβάνοντας συνεχώς το: «Ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ» (Λουκ. ΙΗ' 13).

Είναι τόσο άπειρα Πανάγαθος και Πάνσοφος ο Θεός, ώστε δεν αρκεί να ικανοποιεί τα όσα μικρά και ασήμαντα εμείς οι φτωχοί του ζητούμε. Βλέπει βαθύτερα στην καρδιά μας. Στοχεύει μακρύτερα στο πραγματικό, το αιώνιο συμφέρον μας. Και γι' αυτό μερικές φορές μας παιδαγωγεί. Δοκιμάζει την πίστη μας, ασκεί την υπομονή μας και μας καταρτίζει σε ταπείνωση και υποταγή. Σιωπά συχνά στις προσευχές μας. Άλλοτε προσθέτει καινούργιες θλίψεις και πειρασμούς στον αγώνα μας. Επιτρέπει ζημιές, αποτυχίες, ταπεινώσεις, απογοητεύσεις, αρρώστιες, αγωνίες και δάκρυα. Και περιμένει. Περιμένει να προβάλλει ο αγιασμός της ψυχής.

Αδελφοί μου! Δεν γνωρίζουμε πιο είναι το σχέδιο του Θεού στη ζωή μας, για πόσο ακόμα η αγάπη Του θα επιτρέπει δοκιμασίες σε μας, αν προσθέσει και άλλες ή αν θα δώσει τέλος στον πόνο μας. Θα πρέπει, όμως, να γνωρίζουμε ότι ο βίος μας είναι δοκιμαστήριο. Με τις θλίψεις και τα βάσανα της ζωής μας, πληρώνουμε βέβαια τις αμαρτίες μας, αλλά δοκιμάζεται και η πίστη μας. Μη αποκάμνουμε, λοιπόν. Ας υπομένουμε. Η υπομονή μας, η βαθειά μας ταπείνωση, η πολλή προσευχή μας, θα μεγαλώνει την πίστη μας και θα ελκύει το έλεος του Θεού επάνω μας. Ας εμπιστευθούμε, λοιπόν, τη ζωή μας στα χέρια του Θεού, να την κατευθύνει όπως η αγάπη Του ξέρει καλύτερα για μας.

Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ' ΛΟΥΚΑ (Τελώνου και Φαρισαίου)

Απόστολος: Β' Τιμ. γ' 10-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη' 10-14

21 Φεβρουαρίου 2016

«Άνθρωποι δύο ανέβησαν εις το ιερόν προσεύξασθαι »

Πίσω από την λαμπρότητα και αίγλη του σημερινού τρόπου ζωής, πίσω από τη φαινομενική ευτυχία και ευημερία, ο σημερινός άνθρωπος ζει ένα μεγάλο δράμα που του καθιστά μαρτυρική τη ζωή. Είναι το δράμα των ψυχικών συγκρούσεων. Βλέπεις τον συνάνθρωπο σου πάντα χαρούμενο, ευχάριστο και χαμογελαστό, ευδιάθετο και αεράτο; Αν τον συναναστραφείς περισσότερο και του αφαιρέσεις το προσωπίδιο θα φρίξεις από το θέαμα που θα συναντήσεις. Κάτω από την εξωτερική ευτυχία θα διακρίνεις τη θλίψη, τον φόβο και το άγχος. Και το δράμα δεν βρίσκεται μόνο εδώ αλλά κυρίως στην επιμονή του ανθρώπου να αγνοεί τη νευρωτική του κατάσταση και να αποδίδει την ύπαρξη των ψυχικών του συγκρούσεων σε άλλα αίτια.

Η σημερινή παραβολή δεν μας μιλάει μόνο για την απεχθή υπερηφάνεια του Φαρισαίου και την συμπαθή ταπεινοφροσύνη του τελώνη. Μας υποδεικνύει μέθοδο απαλλαγής μας από τη νευρωτική κατάσταση που δημιουργεί στην ψυχή μας η αμαρτία. Σοφά η Εκκλησία τοποθέτησε σήμερα στην αρχή του Τριωδίου αυτή την περικοπή για να υποδείξει σε όσους θέλουν να ελευθερωθούν μια για πάντα από τα ψυχολογικά τους συμπλέγματα, ψυχολογική μέθοδο θεραπείας. Η ασκητική του Τριωδίου με τη νηστεία και την προσευχή τότε θα έχει ευεργετικά αποτελέσματα για κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο αν συνοδεύεται από την τελωνική αυτογνωσία.

Ο Φαρισαίος ήταν ευσεβής, προσηλωμένος στο Μωσαϊκό Νόμο, ακριβοδίκαιος, τυπικός, παραδοσιακός ανυποχώρητος, άνθρωπος προσευχής. Ζητούσε με την πιστή εφαρμογή του Νόμου να εξαγοράσει τον Παράδεισο. Δεν τον ενδιέφερε η αθέατη πλευρά της ψυχής του. Ότι έπραττε, το έπραττε «προς το θεαθήναι», για να βλέπουν και παραδειγματίζονται οι άνθρωποι. Ήταν με ένα λόγο υποκριτής. Η εσωτερική του κουφότητα εκφράζεται στην στάση του στο ναό. «Σταθείς προς εαυτόν», αγέρωχος, χωριστά από τους άλλους, μπροστά στο ιερό θυσιαστήριο, άρχισε να επαινεί τον εαυτό του και να κατακρίνει τους άλλους. Δεν αισθάνθηκε την ανάγκη να ζητήσει κάτι από το Θεό. Δεν βλέπει καμιά έλλειψη στον εαυτό του. Παρατηρεί μόνο τον αμαρτωλό Τελώνη, τον οποίο εξευτελίζει: «Ουκ εμὶ ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀρπαγες, ἀδικοὶ, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης». Ο Τελώνης ήταν αμαρτωλός, όπως τον περιέγραψε ο Φαρισαίος. Στην εξάσκηση του επαγγέλματος του είχε αδικήσει, είχε αρπάξει, είχε εξαπατήσει. Γι' αυτό με πλήρη συναισθηση της αμαρτωλότητάς του εισέρχεται με φόβο στο Ναό και στέκεται σε μια γωνιά για να ζητήσει το έλεος του Θεού. Όπως οι λεπροί μένουν μακριά από τους υγιείς έτσι και εκείνος. Δεν πλησιάζει, τρέμει από δέος, δεν τολμά ούτε τα μάτια του να σηκώσει στο Θεό,. Γονατίζει, σκύβει, ενδοσκοπεί τα κρυφά της ψυχής του και μετανοημένος για ότι κακό έπραξε, κτυπά το στήθος του λέγοντας με δάκρυα στο Θεό: «Ο Θεός, ιλάσθητι μοι τῷ αμαρτωλῷ» Αναγνωρίζει και ομολογεί την αμαρτωλότητά του και καταφεύγει στο έλεος του Θεού.

Και οι δυο είναι άνθρωποι με ψυχικές συγκρούσεις που ακολουθούν δυο αντίθετους δρόμους. Ο Φαρισαίος απωθεί τις εσωτερικές συγκρούσεις που σαν άνθρωπος αδύναμος οπωσδήποτε έχει, ενώ ο τελώνης αναγνωρίζει και ομολογεί. Ο Φαρισαίος είναι εσωτερικά δικασμένος, άλλα λέει και άλλα ζει, ενώ ο Τελώνης δεν συγκρούεται με τον εαυτό του, αλλά απόλυτα βεβαιωμένος για την αμαρτωλότητά του λέει εκείνο, όπου ζει. Ο Φαρισαίος ζητεί να ελαφρύνει την ενοχή του συγκρίνοντας τον εαυτό του με άλλους. Ο Τελώνης δεν κάνει συγκρίσεις, αλλά επιτίθεται εναντίον του εαυτού του και βεβαιώνει την ενοχή του με τρόπο καθολικό. Δεν αρκείται να ζήσει τη μετάνοια του μόνο εσωτερικά, αλλά αποβάλλοντας τη μάσκα της αξιοπρέπειας και με το κτύπημα στο στήθος τη διακηρύττει στους γύρω ανθρώπους που τον παρατηρούν. Ο Φαρισαίος με ότι λέει ζητεί να εντυπωσιάσει τον κόσμο από τον οποίο αναμένει αναγνώριση της αγιότητας του. Ο Τελώνης αδιαφορεί για τον κόσμο και στρέφει το νου στον εσωτερικό του κόσμο μέσα από τον οποίο αναζητεί το Θεό.

Ήταν φυσικό με το δρόμο που ακολούθησε ο Φαρισαίος να μη αισθάνθηκε καμιά χαρά από την προσευχή του. Αυτή δεν ήταν προσευχή, ήταν βλασφημία. Ο Τελώνης όμως με τη σιωπηλή του μετάνοια ελευθερώθηκε από τον όγκο της ενοχής. Αυτό βεβαιώνει και ο ίδιος ο Κύριος: «λέγω υμίν, κατέβη ούτος δεδικαιωμένος εις τον οίκον αυτού ή γαρ εκείνος· ότι πας ο υψών εαυτὸν ταπεινωθήσεται, ο δε ταπεινὸς εαυτὸν υψωθήσεται».

Από όλους ομολογείται, ότι το άγχος είναι το κύριο χαρακτηριστικό γνώρισμα της εποχής μας. Μικροί και μεγάλοι υποφέρουν από νευρωτικές διαταραχές που όταν δεν αντιμετωπιστούν έγκαιρα οδηγούν τον άνθρωπο στο νευροψυχίατρο και στην κλινική. Υπαίτιος αυτή της αφόρητης κατάστασης είναι ο ίδιος ο άνθρωπος που απομακρύνθηκε από το Θεό και άφησε την αμαρτία να περάσει ανενόχλητη σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής του. Πανανθρώπινο επιτακτικό αίτημα είναι η απελευθέρωση από τις ψυχονευρωτικές συγκρούσεις. Πως όμως; Με ποιο τρόπο θα ξαναβρεί ο αγχώδης άνθρωπος την ηρεμία του; Πως θα ειρηνεύσει την επαναστατημένη συνείδησή του; Πως θα ελευθερωθεί από τις ενοχικές συγκρούσεις; Με τα ψυχοφάρμακα και τις εκδρομές. Ή μήπως με τη διασκέδαση και την ανεμελιά; Η προσευχή και η νηστεία φτάνουν για να του τακτοποιήσουν τον εσωτερικό κόσμο, ή μήπως απαραίτητες είναι οι εσωτερικές μυστικές διεργασίες της αυτογνωσίας και της μετάνοιας; Αναμφισβήτητα ναι. Γι' αυτό πριν τη νηστεία και την προσευχή έρχεται σήμερα η Εκκλησία να μας πει: Θέλεις να απαλλαγεις από τη συνειδησιακή σου αγωνία; Πρώτα συνειδητοποίησε τα λάθη σου. Αναγνώρισε τον πραγματικό σου χαρακτήρα. Παραδέξου την προσωπική σου ενοχή. Όσο κι αν είσαι ευσεβής και καλός μην αφήσεις να σχηματιστεί στην ψυχή σου η υποκριτική φαρισαϊκή εντύπωση. Αν ερευνήσεις περισσότερο θα ανακαλύψεις πολλές ελλείψεις και πολλά λάθη.

Από τη στιγμή που θα παραδεχθείς και θα αναγνωρίσεις τα αμαρτήματα σου ήδη εισήλθες στη διαδικασία της λύσεως του Θεού. Είσελθε στην Εκκλησία. Γονάτισε στα πόδια του Εσταυρωμένου του εξομολογητηρίου και σαν τον Τελώνη με δάκρυα παρακάλεσε τον πολυέλεο Ιησού: «Ο θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ».

Ο Τελώνης σήμερα μας παραδίδει μια τέλεια ψυχολογική μέθοδο απαλλαγής μας από τις ενοχικές καταστάσεις της ψυχής που συνοψίζεται σε τρεις λέξεις: αυτογνωσία – ομολογία – συντριβή.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΛΟΥΚΑ (ΑΣΩΤΟΥ)

Απόστολος: Α' Κορ. στ' 12-20

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιε' 11-32

28 Φεβρουαρίου 2016

«Ευφρανθήναι δε και χαρήναι έδει, ότι ο αδελφός σου ούτος νεκρός ην και ανέζησε και απολωλώς ην και ευρέθη» (Λουκ. ιε' 32)

Η σημερινή παραβολή του ασώτου, είναι χωρίς αμφιβολία, η σημαντικότερη παραβολή του Κυρίου. Χαρακτηρίστηκε σαν η «παραβολή των παραβολών», γιατί μέσα από αυτήν προβάλλει η αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο σαν κίνητρο για μετάνοια. Μια αγάπη που λειτουργεί λυτρωτικά και μέσα από την ελευθερία οδηγεί τον άνθρωπο στη μετάνοια. Μια αγάπη που ξέρει να συγχωρεί χωρίς να κλείνει την πόρτα της επιστροφής, περιμένει υπομονετικά ως την ώρα που ο άνθρωπος θα πάρει το δρόμο της επιστροφής. Μια αγάπη που αποδέχεται τον άνθρωπο, ανεξάρτητα από το μέγεθος και την έκταση των αμαρτιών του. Μια αγάπη που αναζητεί τον άνθρωπο μέσα από τη μετάνοια και την επιστροφή.

Η αγάπη όμως του Θεού πατέρα δεν περιορίζεται μόνο στον αμαρτωλό γιο που μετανοεί και επιστρέφει, αλλά επεκτείνεται και στο μεγαλύτερο γιο, που υπήρξε μεν υπάκουος, αλλά έπρεπε να τον μιμηθεί και να αγκαλιάσει με αγάπη τον αδελφό του. Μέσα από την στάση και συμπεριφορά του τονίζει ότι όσο καταστροφική είναι η αποστασία και η αμαρτία χωρίς μετάνοια, άλλο τόσο καταστροφική είναι και η αυτοδικαίωση χωρίς αγάπη. Γιατί δεν επιτρέπει στον εαυτό του να διακρίνει τις δικές του ατέλειες και αδυναμίες.

Όπως ο Φαρισαίος, με βάση το Ευαγγέλιο της περασμένης Κυριακής, αναγνώρισε στον εαυτό του πλήθος αρετών και καμιά ατέλεια – αμαρτία, έτσι και ο μεγαλύτερος γιος ομολογεί τη διαχρονική ευσέβεια του. Και οι δυο απορρίπτουν τον αμαρτωλό συνάνθρωπο ή και αδελφό όπως έγινε με την περίπτωση του τελώνη και σήμερα με τον μικρότερο αδελφό, τον άσωτο. Και οι δυο, Φαρισαίος και μεγαλύτερος γιος, διαχωρίζουν εγωιστικά τον εαυτό τους από τον Τελώνη και τον άσωτο αντίστοιχα.

Ο μεγαλύτερος γιος δε διαχωρίζει μόνο τον εαυτό του, από τον μικρότερο γιο, τον άσωτο, αλλά και από τον ίδιο του τον πατέρα. Ακόμα τον καθιστά συνένοχο, αφού αναφέρεται στη συγχώρεση του αδελφού του, του λέει ότι όχι μόνο τον αδίκησε, αλλά ακόμα ότι ταυτίστηκε και με τον αμαρτωλό γιο του.

Έντονη η κριτική που ασκεί ο μεγαλύτερος γιος στον πατέρα του. Μια κριτική που φανερώνει έλλειψη αυτογνωσίας. Ιδιαίτερα όμως αυτή στερείται του υπόβαθρου της αγάπης. Μπορεί να είναι κάπως δικαιολογημένη η απαίτηση του προς το Θεό να φέρεται με δικαιοσύνη, τιμωρώντας τον αμαρτωλό και επιβραβεύοντας τον ευσεβή και ενάρετο. Την ίδια όμως στιγμή βρίσκεται μακριά από τη θρησκεία της αγάπης, όπως την αποκάλυψε ο Ιησούς όχι μόνο μέσα από τη σημερινή παραβολή αλλά και μέσα από τη διδασκαλία του, όπου άφησε σαν παρακαταθήκη μια μόνο εντολή, την εντολή της αγάπης.

« Εντολήν καινήν δίδωμι υμίν ίνα αγαπάτε αλλήλους, καθώς εγώ ηγάπησα υμάς ίνα και υμείς αγαπάτε αλλήλους» (Ιωάν. ιγ' 34). Αγάπη που ξέρει να συγχωρεί. Αγάπη που προσφέρει χωρίς να ζητά ανταλλάγματα. Αγάπη που θυσιάζεται ακόμα και για τον εχθρό.

Αγάπη. Αυτό είναι το βαθύτερο μήνυμα της σημερινής παραβολής. Αγάπη που προσφέρει ο Θεός στον αμαρτωλό άνθρωπο, που αποσκήρτησε μεν από την πατρική αγκαλιά, αλλά μέσα από τη μετάνοια του πήρε το δρόμο της επιστροφής. Αγάπη που προσφέρει και πάλι στον άνθρωπο «την στολήν την πρώτην» και με «δακτύλιον εις την χείρα» τον επαναφέρει στην προ της πώσεως κατάσταση, αποδεχόμενος την ειλικρινή μετάνοια και επιστροφή του. Αγάπη που θυσιάζει «τον μόσχον τον σιτευτόν». Αγάπη του Θεού που θυσιάζει τον Υιόν του για χάρη της σωτηρίας των αμαρτωλών. Αγάπη που διακηρύσσει σήμερα με χαρά, κατά την επιστροφή του ασώτου «ότι ο υιός μου ούτος νεκρός ην και ανέζησε, και απολωλώς ην και ευρέθη».

Αλήθεια, τι μεγαλειώδης αγάπη! Παρά το ότι ο ίδιος ο γιος του αναγνωρίζει ότι δεν είναι άξιος να ονομάζεται γιος του, γιατί αποσκήρτησε από την πατρική αγκαλιά και κατασπατάλησε την περιουσία του ζώντας άσωτη ζωή, εντούτοις εξακολουθεί να τον περιβάλλει με την ίδια αγάπη και να τον αποκαλεί γιο του. Μια αγάπη που δεν αποθαρρύνει την επιστροφή. Αντίθετα την ενθαρρύνει κατ' αρχάς του θυμίζει ότι στο σπίτι του υπάρχει περισσή αγάπη όχι μόνο για τα παιδιά του, αλλά ακόμα και για τους εργάτες του. Ζώντας ο ίδιος στη στέρηση και ευρισκόμενος σε χειρότερη κατάσταση από τους δούλους μονολογεί: «Πόσοι εργάτες του πατέρα μου έχουν περίσσιο ψωμί, κι εγώ εδώ πεθαίνω της πείνας». Στη συνέχεια αυτή η νοσταλγία της αγάπης τον κάνει να πάρει τη μεγάλη απόφαση: «Αναστάς πορεύσομαι προς τον πατέρα μου και ερώ αυτό». Θα σηκωθώ και θα πάω στον πατέρα μου και θα του πω: Πατέρα αμαρτήσα στο θεό και σε σένα δεν είμαι άξιος να λέγομαι γιος σου, κάνε με έναν από τους εργάτες σου.

Σηκώθηκε, λοιπόν, και ξεκίνησε να πάει στον πατέρα του. Όση πίκρα ένωσε, ζώντας μακριά από το πατρικό σπίτι και την πατρική στοργή, αυτή χάθηκε στο δρόμο της επιστροφής. Και όχι μόνον. Την πίκρα και τον πόνο διαδέχθηκε η χαρά, γιατί πριν ακόμα φτάσει είδε τον πατέρα του να τον περιμένει. Η συνάντηση που ακολούθησε δικαίωσε τις προσδοκίες του, δίνοντας ένα μήνυμα σε όλους, ότι ο Θεός πατέρας αγκαλιάζει τον μετανοημένο άνθρωπο και μέσα από τη συγχώρηση διαγράφει όλες του τις αμαρτίες.

Αδελφοί μου, βαρυσήμαντα τα μηνύματα του σημερινού ευαγγελίου. Αμαρτία και αυτοδικαίωση οδηγούν τον άνθρωπο μακριά από το Θεό. Αντίθετα, η μετάνοια και η συγχώρηση φέρουν τον άνθρωπο κοντά στο Θεό. Ας ανταποκριθούμε στην πρόσκληση του Θεού για μετάνοια. Παράλληλα ας αποδεχθούμε την πρόσκληση Του για συμμετοχή στη χαρά της μετάνοιας και τα επιστροφής του συνανθρώπου μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πα.	1/1	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος, Δοξολογία	Τρ.	2/2	ΠΡΑΙΤΩΡΙ
Κυ.	3/1	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ	Κυ.	7/2	ΑΡΟΔΕΣ
Τε.	6/1	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγ. Ανάργυροι	Κυ.	7/2	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος (Εσπ.)
Κυ.	10/1	ΚΙΝΟΥΣΑ	Κυ.	8/2	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος
Δε.	11/1	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ	Τε.	10/2	ΕΜΠΙΑ
Κυ.	17/1	ΚΕΔΑΡΕΣ	Κυ.	14/2	ΑΠ. ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ ΒΑΡΝΑΒΑ
Δε.	18/1	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ	Κυ.	21/2	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Σα.	30/1	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Κυ.	28/2	ΒΑΣΑ ΚΟΙΛΑΝΙΟΥ
Κυ.	31/1	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ			

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Πα.	1/1	ΛΑΡΝΑΚΑ	Δε.	1/2	ΛΑΣΑ (Εσπ.)
Κυ.	3/1	ΔΡΟΥΣΙΑ	Τρ.	2/2	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Τε.	6/1	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ.	7/2	ΠΡΟΔΡΟΜΙ
Κυ.	10/1	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ	Τε.	10/2	ΛΥΣΟΣ, Άγιος Χαράλαμπος
Κυ.	10/1	ΑΧΕΛΕΙΑ (Εσπ.)	Κυ.	14/2	ΚΑΤΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ
Κυ.	17/1	ΑΥΔΗΜΟΥ	Κυ.	21/2	ΚΟΝΙΑ
Κυ.	24/1	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ	Κυ.	22/2	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Σα.	30/1	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Κυ.	28/2	ΘΕΛΕΤΡΑ
Κυ.	31/1	ΔΡΥΜΟΥ			
Κυ.	31/1	ΣΤΕΝΗ (Εσπ.)			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	3/1	ΣΑΛΑΜΙΟΥ	Δε.	1/2	ΘΕΛΕΤΡΑ, Άγιος Τρύφωνας
Κυ.	10/1	ΕΜΠΙΑ	Τρ.	2/2	ΚΟΙΛΗ
Κυ.	17/1	ΠΡΟΔΡΟΜΙ	Κυ.	8/2	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Κυ.	24/1	ΣΙΜΟΥ	Τε.	10/2	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
Κυ.	31/1	ΜΑΝΔΡΙΑ	Κυ.	14/2	ΓΟΥΔΙ
			Κυ.	21/2	ΧΡΥΣΟΧΟΥ
			Κυ.	28/2	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

10/1	ΑΡΜΟΥ	14/2	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ
17/1	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	21/2	ΚΟΥΚΛΙΑ
31/1	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	28/2	ΜΑΝΔΡΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

10/1	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔ.	14/2	ΑΛΕΚΤΩΡΑ
17/1	ΑΡΟΔΕΣ	21/2	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ
31/1	ΚΟΙΛΗ	28/2	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

10/1	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	7/2	ΑΧΕΛΕΙΑ
24/1	ΚΟΙΛΗ	21/2	ΤΙΜΗ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impaphou.org